

Inhoud

p. 7

Over de kinderen van het Hoge Huys

p. 9

In de war

Gerard Sonnemans

p. 20

Beste vriendinnen

Hans Kuyper

p. 33

Onder water

Peter Smit

p. 45

Het rammelspook

Agave Kruijssen

p. 56

Hoog bezoek

Annejoke Smids

p. 67

De gevangene met de twee hoofden
Joyce Pool

p. 79

Arnouts winterplan
Anneriek van Heugten

p. 90

De wedstrijd
Suzanne Wouda

p. 100

De koksmaat van het Hoge Huys
Ton van Reen

p. 113

Voor geen goud
Lydia Rood

p. 126

Wie heeft de pot met goud gestolen?
Ga op zoek naar de dief!

p. 132

Wie is wie?

p. 138

Woordenlijst

Over de kinderen van het Hoge Huys

Toen de Hollandse graaf Floris V het Muiderslot rond 1280 liet bouwen, deed hij dat niet om er in te gaan wonen, maar om zijn land beter te kunnen verdedigen. Muiden lag strategisch aan de monding van de Vecht, vlak bij de grens met Utrecht.

De bewoners van het Muiderslot waren soldaten, meestal enkele tientallen. Dag en nacht hielden ze de wacht om eventuele aanvallen op Amsterdam af te kunnen slaan. Hoge, dikke muren, een brede gracht en alleen maar kleine schietgaten aan de buitenkant van de muren maakten de burcht tot een moeilijk te veroveren vesting. Zo moeilijk dat het nooit tot een serieuze belegering gekomen is.

De kasteelheren die op het Muiderslot woonden, waren er niet zelf de eigenaar van. De graven van Holland (en later de Staten-Generaal) gaven edelen opdracht om het beheer van de burcht op zich te nemen. Ze kregen de functies drost van Muiden en baljuw van het Gooi. Die twee banen vormden een combinatie van politiecommissaris, rechter en belastingontvanger.

Kinderen in het Hoge Huys

Pieter Corneliszoon Hooft was van 1610 tot aan zijn dood in 1647 drost van het Muiderslot en baljuw van het Gooi. Tegenwoordig is hij vooral bekend als schrijver van gedichten, toneelstukken en het eerste, grote boek over de geschiedenis van de Nederlandse Opstand.

Pieter was een echte familieman. Elke zomer nam hij zijn gezin mee naar het Hoge Huys (zo noemde hij het Muiderslot). Om het verblijf zo aangenaam mogelijk te maken, liet hij een aantal ruimtes van het kille soldatenhol tot woonruimte verbouwen. De kinderen en vrouwen uit alle twee zijn huwelijken hielden van het Hoge Huys. Tenminste, zolang het er niet te koud was. 's Winters woonde de familie Hooft in hun Amsterdamse grachtenpand.

Dit boek gaat over de kinderen en stiefkinderen uit Pieters tweede huwelijk, met Heleonora Hellemans. Voor de avonturen die zij beleven, hebben de Schrijvers van de Ronde Tafel zich laten inspireren door historische gebeurtenissen én door hun verbeelding.

Los het raadsel van het Hoge Huys op

In een van de verhalen verdwijnt een pot met goud. Wie heeft hem gestolen? Jij kunt de schurk ontmaskeren! Lees het boek, bezoek het Muiderslot en los de puzzel op p. 126-131 op.

Veel lees- en puzzelplezier!

De Schrijvers van de Ronde Tafel

www.schrijversvanderondetafel.nl

1626

In de war

Gerard Sonnemans

‘Recht, heer!’ Joris Dirkszoon riep het met schrille stem. ‘Ik eis dat hier recht gesproken wordt.’

‘Ja ja,’ zei Pieter Hooft afwezig. Deze ruzie kwam hem slecht uit. Hij zat midden in een verhuizing. Maar als drost en baljuw was hij nu eenmaal verplicht ook dit soort kwesties op te lossen.

Een schaap knabbelde aan zijn mantel.

‘Hoe moeilijk kan dat nou zijn?’ denderde Joris verder. ‘Die schurk waagt het de grens over te steken en onze kuddes te verwisselen. Ik wil alleen maar mijn eigen kudde houden.’

De schurk waar Joris het over had was Giel, een herdertje van een jaar of tien. Giel had bij de Larense rakker aangeklopt met het verhaal dat Joris zijn kudde langoorschapen had ingepikt. Een heel ander verhaal dan dat van Joris. De rakker wist zich geen raad, dus bracht hij de herders en hun kuddes naar baljuw Hooft.

‘Jongeheer,’ sprak Pieter Hooft tegen Giel, ‘dat is een zware beschuldiging. Wat heb je daarop te zeggen?’

‘Ik was verdwaald op de hei,’ zei Giel met tranen in zijn ogen. ‘Ik moet ergens een grenssteen ongemerkt voorbijgelopen heb-

ben, want voor ik het wist was ik in het Gooi. Daar ontmoette ik Dirk met zijn schaapskudde.’

Giel wees naar de jongen die naast Joris Dirkszoon stond. Het was Pieter Hooft in één oogopslag duidelijk dat het vader en zoon waren.

‘Dirk was heel aardig voor me. Hij zei dat zijn vader me wel helpen zou, dus gingen we samen naar hem toe. Maar hij...’ Giel keek Joris schichtig aan, ‘...hij was niet zo aardig. Hij joeg me weg. Zonder schapen.’

Pieter Hooft krabde zich op zijn hoofd. De schapen stonden vreedzaam naast elkaar op de voorhof van het Muiderslot en vraten de laatste bloemen op. Pieter snapte de ruzie wel. De langoorschapen zaten beter in de wol en waren veel vetter dan de andere beesten met hun gelige wol. En het waren er nog meer ook. Logisch dat ze allebei de kudde langoren opeisten. Maar een van tweeën loog. Hij geloofde de opgewonden boer voor geen stuiver. Hoe kon hij dit raadsel ontwarren en de leugenaar ontmaskeren?

‘Nou, komt er nog wat van?’ mopperde Joris. ‘Het is toch zo helder als water?’

Was het maar zo, dacht Pieter. Eigenlijk zou hij dit grondig moeten onderzoeken. Andere herders op de Larense hei vragen of ze Joris’ schapen herkenden. Daar had hij helemaal geen tijd voor. Hij stond op het punt te vertrekken. Die avond organiseerde zijn dichtersclub met de mooie naam De Eglantier een feest in Amsterdam en daar verheugde hij zich al lang op.

Dirk en Giel stonden schouder aan schouder. Even oud. Even groot. Ze staarden allebei naar de grond. Zo keek Cornelis vroeger ook als hij iets uitgehaald had. Cornelis... Een steek

van jaloezie stak door Pieters hart. Alle weelde en liefde van de wereld hadden zijn zoon niet van een vroegtijdige dood kunnen redden. En hier stonden twee springlevende knullen, in hun armoedige wollen vesten. Wol?

‘Zeg Dirk,’ vroeg Pieter, ‘mooi vest heb je daar aan. Heeft je moeder die wol zelf gesponnen?’

‘Ja meneer,’ zei Dirk schuchter.

‘Joris Dirkszoon,’ zei Pieter streng, ‘ik veroordeel u tot een boete van veertig stuivers wegens misleiding van het gezag.’

‘Wat?’

‘Het vest van uw zoon is gemaakt van die gele wol. Met list en bedrog wilde je Giel zijn mooie kudde langoren afhandig maken. Rakker, ik beveel u erop toe te zien dat mijn besluit wordt uitgevoerd.’

Opgelucht dat hij het probleem zo snel opgelost had, wilde Pieter Hoofd zich omdraaien. Hij zag nog net hoe Joris zijn zoon een draai om de oren gaf.

Klats!

Pieter verraste de boer met een dreun vol op zijn neus. ‘Zo ga je niet met je zoon om!’ zei hij woedend.

Pieter haastte zich terug. De schuit die hem naar Amsterdam zou brengen, lag al klaar.

Een gure wind wervelde om het Muiderslot. Hij trok zijn mantel dichter om zich heen. Op de ophaalbrug joeg een windvlaag de hoed van zijn hoofd. Hij waaide hoog op en dwarrelde vervolgens tussen de vergeelde leliebladeren in de gracht.

‘Verdraaid,’ mopperde Pieter in zichzelf, ‘ook dat nog.’

Alles zat tegen vandaag. Dan maar zonder hoed op reis. Op een drafje vervolgde hij zijn tocht.